

Z głową i sercem do zwierząt!

Broszura informacyjna w zakresie utrzymania dobrostanu zwierząt w obszarach wiejskich.

Art. 1, ust. 1 Ustawy o Ochronie Zwierząt wskazuje: Zwierzę, jako istota żyjąca, zdolna do odczuwania cierpienia, nie jest rzeczą. Człowiek jest mu winien poszanowanie i ochronę i opiekę.

Treść zapisu nawiązuje do Światowej Deklaracji Praw Zwierzęcia uchwalonej przez Unesco 15.10.1978 r. Podstawową preambułą wskazanej deklaracji jest zapis, że wszystkie zwierzęta rodzą się równe wobec życia i mają te same prawa do istnienia.

Art. 5 Ustawy o Ochronie Zwierząt informuje, że: Każde zwierzę wymaga humanitarnego traktowania.

Interpretacja tego zapisu określa, że jest to traktowanie zwierzęcia, które uwzględnia wszelkie jego potrzeby oraz zapewnia mu konieczną od urodzenia do śmierci opiekę.

Art. 9 Ustawy o Ochronie Zwierząt wskazuje:

1. Kto utrzymuje zwierzę domowe, ma obowiązek zapewnić mu pomieszczenie chroniące je przed zimnem, upałami i opadami atmosferycznymi, z dostępem do światła dziennego, umożliwiające swobodną zmianę pozycji ciała, odpowiednią karmę i stały dostęp do wody.
2. Zabrania się trzymania zwierząt domowych na uwięzi w sposób stały dłużej niż 12 godzin w ciągu doby lub powodujący u nich uszkodzenie ciała lub cierpienie oraz niezapewniający możliwości niezbędnego ruchu. Długość uwięzi nie może być krótsza niż 3 m.

Należy pamiętać, że za zwierzęta domowe ustawa uznaje te, które tradycyjnie przebywają wraz z człowiekiem w jego domu, lub odpowiednim pomieszczeniu i są utrzymywane przez człowieka w charakterze jego towarzysza.

Dlatego należy między innymi uznać, że najlepszym stróżem posesji jest pies nie uwiązany na łańcuchu.

Art. 9a Ustawy o Ochronie Zwierząt wskazuje: Osoba, która napotka porzuconego psa lub kota, w szczególności pozostawionego na uwięzi, ma obowiązek powiadomić o tym najbliższe schronisko dla zwierząt, straż gminną lub Policję.

Zapis wzmacnia merytorycznie poczucie konieczności zachowania humanitaryzmu i empatii do pokrzywdzonego przez okrucieństwo człowieka zwierzęcia.

Art. 10b ust. 1 Ustawy o Ochronie Zwierząt informuje, że: Zabrania się nabywania:

- 1) zwierząt domowych na targowiskach, targach i giełdach;
- 2) psów i kotów poza miejscami ich chowu lub hodowli.

Artykuł jest ukierunkowany przeciwko nielegalnym hodowlom, które są prowadzone bez należytej rejestracji i przyczyniają się do wzrostu bezdomności zwierząt, a także ich cierpienia. Odstępstwem od wskazanych zakazów są zarejestrowane schroniska, organizacje społeczne i organizacje, których statutowym celem jest hodowla rasowych psów i kotów. Każdy przypadek ujawnienia nie rejestrowanej hodowli lub osób, które wprowadzają do obrotu handlowego psy z nie ujawnionego źródła winien być zgłaszany do policji.

Art. 10b jest ukierunkowany prewencyjnie w stronę ewentualnych nabywców, którzy chcieliby zakupić zwierzęta domowe w miejscach prawnie niedozwolonych.

Art. 12 Ustawy o Ochronie Zwierząt informuje, że:

1. Kto utrzymuje zwierzęta gospodarskie jest obowiązany do zapewnienia im opieki i właściwych warunków bytowania.
2. Warunki chowu lub hodowli zwierząt nie mogą powodować urazów i uszkodzeń ciała lub innych cierpień.

Natomiast ust. 5. tego Artykułu informuje, że: Obsada zwierząt ponad ustalone normy powierzchni dla danego gatunku, wieku i stanu fizjologicznego jest zabroniona.

Zapis tego artykułu definiuje dwa ogólne zalecenia oraz cztery szczegółowe zakazy.

Każdy hodowca zwierząt gospodarskich winien pamiętać, że za ich chów mogący powodować obrażenia i cierpienie u zwierząt z powodu braku właściwej opieki lub zaniechania ich leczenia może odpowiadać karnie.

Art. 14 ust. 1 Ustawy o Ochronie Zwierząt wskazuje: Sposób i warunki używania zwierząt do pracy nie mogą stwarzać nieuzasadnionego zagrożenia dla ich życia i zdrowia, ani zadawać im cierpienia.

ust. 2. Zabrania się w szczególności:

- 1) przeciążania zwierząt;
- 2) używania do pracy zwierząt chorych lub niedożywionych;
- 3) używania uprzęży, wędzideł, rzędów wierzchowych, juków, podków, pojazdów lub narzędzi mogących, ze względu na zły stan techniczny lub niewłaściwą konstrukcję, spowodować obrażenia ciała lub śmierć zwierzęcia;
- 4) używania do popędzania zwierząt przedmiotów lub narzędzi, które mogą spowodować okaleczenie zwierzęcia;
- 5) zmuszania do wyczerpującego kłusu lub galopu zwierząt ciągnących ładunek;
- 6) używania do zrywki drewna koni poniżej piątego roku życia.

Najważniejszą interpretacją tego zapisu jest „nieuzasadnione”.

Jest rzeczą oczywistą, że pewna praca zwierząt może stanowić takie zagrożenie np. zrywka drewna wykonywana przez konie w lasach. Chodzi tutaj o to, aby wykluczyć do maksimum wszystko, co może wykraczać poza konieczne ryzyko pracy tych zwierząt.

W przypadku zlekceważenia warunków właściwego zabezpieczenia pracy zwierząt, co może doprowadzić do zagrożenia ich zdrowia lub życia, zarzut zadania im bólu i cierpienia będzie uzasadniony.

Art. 16 Ustawy o Ochronie Zwierząt wskazuje: Zabrania się wykorzystywania zwierząt w widowiskach i sportach noszących znamiona okrucieństwa, w szczególności zabrania się organizowania walk z udziałem byków, psów, kogutów.

Zapis tego artykułu wpisuje się do interpretacji okrucieństwa w ustawie o ochronie zwierząt, a więc uznania, że za takie działanie rozumie się powzięcie przez sprawcę działań charakteryzujących się drastycznością form i metod zadawania śmierci zwierzęciu. Bezpośrednie uczestniczenie i dopuszczenie swego zwierzęcia do jakiegokolwiek walki może stanowić popełnienie przestępstwa zagrożonego karą pozbawienia wolności do lat 3.

Art. 25 Ustawy o Ochronie Zwierząt wskazuje: Prowadzący pojazd mechaniczny, który potrącił zwierzę, obowiązany jest, w miarę możliwości, do zapewnienia mu stosownej pomocy lub zawiadomienia jednej ze służb, o których mowa w art. 33 ust. 3.

Wskazany zapis reguluje nieumyślne najechanie na zwierzę, ponieważ celowe byłoby potraktowane jako przestępstwo z ustawy. Obowiązek zapewnienia pomocy to konieczne zatrzymanie pojazdu, ocena stanu potrąconego zwierzęcia, zabezpieczenie miejsca zdarzenia, oraz ewentualne zawiezienie zwierzęcia do najbliższej lecznicy weterynaryjnej. Kierowca ma także obowiązek zawiadomić określone służby, przede wszystkim lekarza weterynarii, policję lub straż gminną, aby udzieliły pomocy. Świadome pozostawienie rannego i drastycznie cierpiącego zwierzęcia, które może skutkować jego powolną śmiercią, posiada znamiona świadomego znęcania nad zwierzęciem.

Art.33 Ustawy o Ochronie Zwierząt informuje, że: Uśmiercanie zwierząt może odbywać się wyłącznie w sposób humanitarny polegający na zadawaniu przy tym minimum cierpienia fizycznego i psychicznego.

Należy pamiętać o koniecznym rozszerzeniu humanitarnego odniesienia do każdego zwierzęcia podczas jego transportu, czy jakiegokolwiek innej formie jego przemieszczenia do miejsca uśmiercenia. Wskazany zapis dopuszcza wyłącznie możliwość uśmiercenia zwierzęcia przy zachowaniu empatii i szacunku w jego ostatnich chwilach życia przez każdą do tej czynności uprawnioną osobę.

Przepisy karne

Art. 35 Ustawy o Ochronie Zwierząt wskazuje:

1. Kto zabija, uśmierca zwierzę albo dokonuje uboju zwierzęcia z naruszeniem przepisów art. 6 ust. 1, art. 33 lub art. 34 ust. 1–4 podlega grzywnie, karze ograniczenia wolności albo pozbawienia wolności do lat 2.
1a. Tej samej karze podlega ten, kto znęca się nad zwierzęciem.
2. Jeżeli sprawca czynu określonego w ust. 1 lub 1a działa ze szczególnym okrucieństwem podlega karze pozbawienia wolności do lat 5. W razie skazania za przestępstwo określone w ust. 1, 1a lub 2, sąd może orzec nawiązkę w wysokości od 1 000 zł do 100 000 zł na cel związany z ochroną zwierząt, wskazany przez sąd.

Art. 37 Ustawy o Ochronie Zwierząt wskazuje:

1. Kto narusza nakazy albo zakazy określone w art. 9, art. 10a ust. 1–3, art. 11 ust. 3, art. 12 ust. 1–6, art. 13 ust. 1, art. 14, art. 15 ust. 1–5, art. 16, art. 17 ust. 1–7, art. 18, art. 22 ust. 1, art. 22a, art. 25 lub art. 27 podlega karze aresztu albo grzywny.
2. Usiłowanie, podżeganie i pomocnictwo do czynu określonego w ust. 1 jest karalne.
3. W razie ukarania za wykroczenie, o którym mowa w ust. 1, można orzec przepadek narzędzi lub przedmiotów służących do popełnienia wykroczenia oraz przedmiotów z niego pochodzących, jak również można orzec przepadek zwierzęcia.
4. W razie popełnienia wykroczenia, o którym mowa w ust. 1, można orzec nawiązkę w wysokości do 1000 zł na cel związany z ochroną zwierząt.

Materiał przygotowany przez:

Towarzystwo Opieki nad Zwierzętami w Polsce
W trosce o zwierzęta od 155-lat

ul. Noakowskiego 4, 00-666 Warszawa

www.toz.pl **KRS 0000154454**

Ulotka sfinansowana ze środków Samorządu Województwa Mazowieckiego

Urząd Marszałkowski Województwa Mazowieckiego w Warszawie

Departament Rolnictwa i Rozwoju Obszarów Wiejskich

ul. Skoczylasa 4, 03-469 Warszawa tel. 22 59 79 701, e-mail: rolnictwo@mazovia.pl

Mazowsze.
serce Polski